

Тема: Політична географія та геополітика.

План:

1. Географічні складники політичної географії: географічний простір, території, географічні місця. Політичні складники: політичні інституції, політичні відносини, «сила».
2. Територіально-політичні системи національного і наддержавного рівнів.
3. Геополітика, її складові Зовнішня та внутрішня геополітика. Геополітика «сили». Різновиди «сили». Взаємозв'язок між національними та геополітичними інтересами держави.

Географічні та політичні складники політичної географії. Зважаючи на те, що політична географія є і географічною, і політичною наукою, вона має тісні зв'язки з кожною із цих наук та містить як географічні, так і політичні складники. До **географічних складників** належать географічний простір, території та географічні (політико-географічні) місця.

Зазначимо, що з точки зору політичної географії він складається з природного, економічного, соціального й політичного просторів. Їх поєднання обумовлює відмінності в розвитку й структурі економіки, політичній культурі, системі розселення, кількісних та якісних характеристиках населення тощо. *Територія* розглядається як двовимірний аналог географічного простору й виступає як його неодмінна ознака. Разом із ділянкою земної поверхні вона включає природні й суспільні компоненти, які розташовані в її межах.

Географічне (політико-географічне) місце — це найнижча територіальна ланка, у якій, зокрема, починають проявлятися місцеві особливості політичної діяльності. Вони формуються на основі стійкої територіальної спільності людей і є результатом взаємодії та співвідношення географічних умов та чинників політичної культури. Отже, політична географія розглядає політичний процес з огляду на особливості географічного простору, території, місця, тобто описує і враховує у своєму аналізі місцеві умови, у яких відбувається певний політичний процес.

Політичні складники політичної географії — політичні інституції, політичні відносини та «сила». *Політичні інституції* — це політичні установи та організації, які вирішують завдання встановлення та здійснення влади і в такий спосіб упорядковують політичне життя суспільства. Їх діяльність регулюють відповідні закони, норми, накази та інші юридичні акти. Прикладами політичних інституцій є держава, законодавча, виконавча та судова влада, політичні партії, громадські організації тощо.

Політичними відносинами називають взаємодію учасників політичної діяльності щодо обміну ідеями, поглядами, знаннями, інформацією з метою вирішення нагальних соціальних проблем. Ці відносини складаються між державами, соціальними групами, народами, органами місцевого

самоврядування, громадськими організаціями та іншими учасниками політичної діяльності під час реалізації ними своїх інтересів. Політичні відносини можуть складатися на різних рівнях: глобальному, міжнародному, національному, локальному, а за характером бути співробітницькими, конкурентними, конфліктними. Незмінним є те, що в демократичній державі зі сформованим громадянським суспільством політичні відносини сприяють покращенню умов життя населення.

Велике значення в політичній географії приділяється такому складнику, як «сила». Під ним розуміють можливості прямого й непрямого впливу на міжнародне середовище, держави, їх об'єднання з метою досягнення своїх цілей. «Силу» держави в міжнародній системі здебільшого визначають засоби та ресурси впливу, наприклад економічні, військові, демографічні.

Не меншу роль можуть відігравати успішні дипломатичні дії, активна участь у роботі впливових міжнародних організацій. Вихідною точкою політико-географічного дослідження держави є аналіз її географічного положення, яке оцінюється з точки зору його вигідності.

Територіально-політичні системи національного і наддержавного рівнів. Об'єктом дослідження політичної географії є *територіально-політичні системи* (ТПС). Це взаємопов'язана сукупність елементів політичної сфери (центри управління, органи влади, кордони, партії, суспільні рухи тощо), що склалися на певній території, у їх взаємодії між собою та із географічним простором.

Виділяють ТПС двох рівнів — національного та наддержавного. Національний рівень здебільшого формується в державних кордонах, адміністративних та інших правових межах (наприклад, межі виборчих округів) певної країни. ТПС на наддержавному рівні можуть включати історико-географічний або етнокультурний регіон, міжнародне інтеграційне об'єднання, геополітичний регіон, геополітичну структуру світу.

Геополітика та її складові. Якщо політична географія досліджує форми організації суспільства, що виникають у процесі взаємодії політичного життя й географічного простору, то геополітика зосереджена на питаннях контролю над географічним простором. Ця наука досліджує питання застосування державою заходів, спрямованих на вирішення проблем її розвитку як територіально-політичної системи з метою стабільності та цілісності.

До складових геополітики, зокрема, належать *теоретична геополітика (геополітологія) та практична геополітика (геостратегія)*. Найбільше значення має практична геополітика. Вона вирішує питання теорії та практики забезпечення життєво важливих інтересів окремих держав та їх об'єднань, народів, етнічних груп. Для цього розробляються рекомендації, державні й міждержавні документи щодо позиції держави (групи держав) на міжнародному рівні з метою реалізації національних інтересів. Масштаб геостратегії може бути

глобальним, регіонально-континентальним та локальним. У першому випадку розглядається світовий рівень відносин найпотужніших держав, у другому досліджуються ситуації континентального масштабу, у третьому — проблеми кожної країни окремо.

Геостратегія виступає як фундаментальна основа зовнішньої політики держави. Вона регулює відносини з іншими державами, світовими і регіональними міжнародними організаціями, закордонними партіями та іншими громадськими організаціями тощо. Так, стратегічною метою зовнішньої політики України є інтеграція до європейських та євроатлантичних структур.

Щодо внутрішньої політики ця наука вирішує питання забезпечення недоторканності кордонів, безпеки й максимального освоєння державної території, побудови ефективної структури державного та територіально-адміністративного устрою.

Засади зовнішньої і внутрішньої політики України, згідно із Законом «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики», базуються на безумовному дотриманні Конституції України, забезпеченні прав і свобод людини та громадянина, на загально визнаних принципах і нормах міжнародного права, забезпеченні соціальної спрямованості економіки України, зміцненні демократичних основ суспільного й державного життя, забезпеченні верховенства права, утвердження України як повноправного члена світового співтовариства.

Геополітичні та національні інтереси держави. *Геополітичні інтереси держави* — це система пріоритетів у діяльності держави зі зміцнення економічного, політичного, військового й культурного потенціалу. Їх реалізація робить країну спроможною до активної діяльності в геополітичному просторі, здатною захищати власні національні інтереси.

Основа *національних інтересів держави* становлять: територіальна цілісність, державний суверенітет, захист конституційного ладу, розвиток національної економіки, гарантування безпеки, збереження й розвиток національних цінностей, добробут громадян на основі забезпечення прав і свобод. Свої національні інтереси держава відстоює шляхом здійснення зовнішньої політики.

Геополітика «сили». Різновиди «сили». Для дослідження дій держав на міжнародній арені часто використовується поняття «сила», або «*національна сила*». Існують різні підходи щодо його визначення. Так, американський політолог, соціолог і державний діяч З. Бжезинський аналізував «силу» держави-нації в чотирьох головних аспектах (військовому, економічному, технологічному й культурному), які в сукупності мають вирішальний політичний вплив у світовому масштабі. Інші фахівці доповнюють це спроможністю держави виживати в кризових міжнародних ситуаціях; робити внесок в економічну, фінансову, науково-технічну й культурну сфери діяльності міжнародного

співтовариства; просувати й відстоювати свої національні інтереси, у тому числі за допомогою силового тиску.

Серед різновидів «сили», що характеризують геополітичні процеси у світі, розрізняють економічну, мілітарну (жорстку), «м'яку» (або «смайт-силу»). Основою економічної «сили» держави є її показники ВВП, конкурентоспроможність продукції на світовому ринку, зовнішньоекономічні зв'язки (у першу чергу зовнішня торгівля товарами та послугами), кількість і якість трудових ресурсів, стабільність та розвиток економіки. Прикладом застосування економічної «сили» є міжнародні санкції проти Росії, спрямовані на припинення агресії щодо України.

Під час «холодної війни», що тривала із середини 1940-х до початку 1990-х рр., потужність держав опиралася передусім на мілітарну «силу». Вона передбачає використання військового й економічного тиску задля примушення або заохочення інших суб'єктів міжнародної політики до потрібної поведінки.

Головна ознака «холодної війни» — глобальне геополітичне протистояння між СРСР та його союзниками, з одного боку, та США, країнами Західної Європи та їхніми союзниками — з іншого. Кульмінацією загострення відносин між ними стала Карибська криза. Вона виникла в результаті таємного розміщення Радянським Союзом ракет із ядерними зарядами на Кубі в жовтні 1962 р.

Уперше в історії людства світ опинився перед загрозою початку ядерної війни. Завдяки тому, що лідери США (Дж. Кеннеді) та СРСР (М. Хрущов) пішли на взаємні поступки, їй вдалося запобігти.

У сучасних умовах більш актуальною є «м'яка сила», яка передбачає здатність держави досягти мети завдяки привабливості власної культури та важливих для людей суспільно-політичних цінностей, а не шляхом нав'язування, насильства й примусу. Тобто йдеться про боротьбу за симпатії та прихильність країн і народів. Так, елементами американської «м'якої сили» є Гарвардський університет, Голлівуд, найбільша у світі мережа закладів швидкого харчування «Макдональдс», корпорація комп'ютерних технологій «Майкрософт», літаки «Боїнг».

«М'яка сила» спонукає інших за власним бажанням використовувати певні норми поведінки. Так, громадян України приваблюють цінності країн ЄС. Серед них — гарантування прав і свобод людини, дотримання принципів правової держави та поступального розвитку громадянського суспільства, свобода слова, повага до мовних, культурних, етнічних, релігійних особливостей народів. Зауважимо, що досить дієвим інструментом «м'якої сили» вважають публічну дипломатію, яка є відкритою для широкого кола громадськості й активно обговорюється в соціальних мережах та електронних засобах інформації.